

minden megnyilvánulását Krisztus dicsőségére irányítja. Helytelenül ítélik meg tehát azok, akik ugyanoly módon bírálják el az Egyház föllépését, mint a többi, főleg politikai törekvések törtéteit. Az Egyház emberi módon és emberi eszközökkel dolgozik, mint a kinyilatkoztatás is emberi nyelven szól hozzánk. Külsőleg tehát hasonlít a többi emberi törekvés eszközeihez, de más a lelke, amelyet csak a hívő elme foghat fel és értékelhet. Amint a magában bízó tudomány igyekezett a kinyilatkoztatást lealacsonyítani, és tisztán emberi értékelésnek alávetni, úgy az Egyháznak is el kell tűnie, hogy legtisztább, legszentebb törekvései is a sárba tiportassanak és egészen alacsonyrangú hatalmi törekvéseknek nyilvánítottassanak. Mesterének sorsában osztozik, akit övéi nem fogadtak be, sőt mint Isten ellenségét halálra ítélték. Az Egyház mindezt az örökkévalóság magaslatáról szemlélheti és úgy a maga, mint a hívek vigasztalására ismétélheti: a pokol kapui nem vesznek erőt rajta!

TAMARISZK

A Margit-körúton laktam sok évig,
s milyen tájakat láttam ezalatt!
Fogsorod pici szikláit, ahonnan
ezüstgyík-hátú hangod elszaladt,

sötét tamariszk hajad, mely ha szél fúj,
könnyű, piros felhő lett, tó felett.
Szemed alatta tó, fölöttem ég volt,
s lassú havakkal úgy ereszkedett

fénye reám, mint holdfényben, ha ringnak
a hópihék, s ring velük a világ.
Igy ringott akkor voltaképen minden,
s a téged-nézés nyílt kapuin át

kerengtek gazdag többértelműségben
az egyazon dolgok alakjai.
Mert jelentéseidnek változását
a simuló Mindenség habjai

tükrös hátukra vették s szerte vitték
jeleidet mindenre, mindenütt.
Igy lett belőled tamariszk, meg égbolt,
amerre egy-egy színed felmerült;

s mialatt e folyton forgó világban
folytonosan futva követtelek,
Margit-körút, Bimbó-út, Téglá-utca,
(ahol jártam), a szerény kis kövek

szilárdságát talpam alá terítvén
csöndben őrizték egyensúlyomat.
Te már nem vagy tamariszk, sem havas hold,
s a világ mozdulatlan kődarab, —

Margit-körút, Bimbó-út, Téglá-utca
meg röpülnek, mint bomlott szalagok,
s én kapkodok utánuk, amíg élek,
míg a Földön, s Földön túl ballagok.

Tóth Eszter.